

ΔΡΑΜΑ

Τὰ τοῦ δράματος πρόσωπα:

Σ. ΠΑΕΝΙΟΣ, συγγραφέας λατινιστί τὰ Λαοβιακὰ ὑπὸ Ε. Γεωργιάδου τοῦ Λαοβίου μεταφρασθέντα
Fr: SCHLEGEL,

ΚΑΡΟΛΟΣ Müller, γράψας ἱστορίαν Ἑλλ. Φιλολογίας.

JAHN, γράψας Darstellung der Griechischer Dieter.

VISCONTI, Iconographie Grecque.

PAULY, Real Encyclopädie.

FABRICIUS, Bibl. Graeca.

BARTHÉLÉMY, V. du j. Anacharsis.

ABRENS, Conjecturem zu Alcäus u Sappho.

VOLGER, Magna diatribe historico-critica de Sapphus poetricae vitis et scriptis.

WELCKER, Sappho, von einem etc.

KOCK, Alcaeos u. Sappho,

MURE, Ἄγγλος, καὶ ἄλλοι.

ΧΟΡΟΣ ΑΡΧΑΙΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ.

Βωβὰ πρόσωπα:

ΦΙΝΤΙΚΛΗΣ, ΠΑΝΑΟΥΡΗΣ

(Ἡ σκηνὴ ἐν τινὶ βιβλιοθήκῃ. Τράπεζα μεγάλη στραγγύλη ἐν τῷ μέσῳ, ἐφ' ἧς ὄλαι αἱ διάφοροι ἐκδόσεις τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ἀτάκτως ἐρρυθμέναι, χειρόγραφα, δύο νομίσματα, τρία ἀργεῖα ἀρχαῖα, μελανοδοχεῖον καὶ γραφεῖδες. Ἐπί σκιμπόδων καταλλήλων, βαρύνουσιν ἀνοικτὰ λεξικά ἀκαταλόγιστου μεγέθους καὶ ὄγκου. Δεξιόθεν, ἀριστερόθεν, πρὸς τὸ βάθος γραμμαὶ βιβλιοθήκης. Ἡ εἴσοδος δεξιόθεν.)

ΠΡΑΞΙΣ Α΄. — ΣΚΗΝΗ Α΄.

Χορὸς τῶν ἀρχαίων συγγραφέων.

Αἰμιανός, Λαβναῖος, Οβιδίος, Φίλοστράτος,
Παῖνιος, Λογκιανός, Ἀριστοτέλους,
Βροδοτός κ.τ.λ.

Εἶν' ἀμείλικτος οἶμος! ἡ Μοῖρα!
τῆς ζωῆς τοὺς ὀλίγους μας χρόνους
ἀκριδᾶ ἀποτίνει καθείς,
μὲ βιβλίον ὁπότεν συνδέσῃ
τὰ τοῦ βίου του.

Καταδίκη φρικτὴ μᾶς βαρύνει,
τῶν σοφῶν ν' ἀγρυπνώμεν πλησίον
εἰς αἰῶνας αἰώνων μακρῶν,
νὰ λαλή παραλθόντος τὴν γλῶσσαν
ἡμῶν ἕκαστος.

Ἄλλ' ἀντ' ἄλλων ἐκεῖνοι ἀκούουν,
καὶ ὁλοῦσιν ἡμᾶς ἀμειδίως
εἰς συγκρούσεις, κί' ὀφειλομέν φεῦ!
οἱ σοφοὶ ὅ,τι λέγουσιν ἐκεῖνο
καὶ νὰ πράττωμεν.

(Εἰσέρχονται ὁ Schlegel καὶ ὁ Visconti.)

VISCONTI

Ὡς λοιπὸν καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐν βιβλ. XII σελ. 596 παραδεχόμενος τὴν δόξαν τοῦ συγγραφέως Νύμφιδος ἐν περιπλω Ἀσίας παραδίδει ὅτι ὑπῆρξεν ἑταίρατις περιβόητος τῆς Ἐρεσσοῦ, τῷ τῆς Σαπφούς ὀνόματι καλουμένη καὶ ἀπὸ ἔρωτα τοῦ Φάωνος κυριευθεῖσα καὶ ὁ Αἰλιανὸς ἐν Ποικ. ἱστορ. X, 19 βεβαιοῖ ὅτι «καὶ ἑτέρα ἐν τῇ Λέσβῳ ἐγένετο Σαπφῶ ἑταῖρα, οὐ ποιήτρια» καὶ ὁ Σουΐδας τοῦτο μνημονεύει, λέγων κ' ἐγὼ καὶ πείθομαι...

SCHLEGEL

Δησμονεῖς ὅτι καὶ ὁ Ἡρόδοτος χθὲς ἐρωτηθεὶς παρ' ἡμῶν (ἡ σκηνὴ τοῦ Ἡροδότου στεναρίζει) οὐδὲ λέξιν περὶ ἔρωτος Σαπφούς πρὸς τὸν Φάωνα μᾶς εἶπε, οὐδὲ περὶ πηδήματος ὑπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Λευκάτου.

VISCONTI

Ναὶ, ἀληθῶς. Λοιπὸν πεισθῶμεν ὅτι πρέπει ν' ἀπαλλαχθῇ ἡ ποιήτρια τῆς δυσφημίας, ἣτις ἀπὸ τῶν ἀρχαίων ἤδη χρόνων προσάπτεται εἰς αὐτήν.

SCHLEGEL

Πρέπει σήμερον, τέλος πάντων, νὰ πεισθῇ καὶ ὁ Welcker.

VISCONTI

Θὰ πεισθῇ, θὰ πεισθῇ, καὶ ὁ Cramer μετ' αὐτοῦ.

(Κάθηται πρὸ τῆς στραγγύλης τραπέζης καὶ λαμβάνουσιν ἀνὰ χεῖρας ἕκαστος τὴν μετάφρασιν τῶν ἔργων τῆς Σαπφούς ὑπὸ Ἀντωνίου Μοῖδου.)

ΧΟΡΟΣ

Θεοὶ! προστάται τῶν τεχνῶν!
Καὶ πάλιν προμηνεύεται
μεγάλῃ πάλῃ τῶν σοφῶν
πρὸς τοὺς σοφοὺς ὁμοίους του.
Ἄν δύο ἤδυνάμεθα
λέξεις νὰ εἴπωμεν αὐτοῖς!
Ἄλλ' ὄχι! πρέπει πάντοτε
ὅ,τι ἐγράψαμεν αὐτὸ
καὶ μόνον νὰ προφέρωμεν.
Ἰδοὺ ὁ Cramer προχωρεῖ
καὶ εἰς τὰ δάκτυλα αὐτοῦ
σύνουε, ἀγάλαστος, βαρὺς
Ὀλυμπιάδας ἀριθμεῖ.

Ὁ Velcker τρέχει ὀκισθὲν
 με τὸν Φαβρίκιον ὄμοσ.
 Θεοί, προσταταί τῶν τεχνῶν! . . .

(Εἰσέρχονται βιαίως ὁ Φαβρίκιος μετὰ τοῦ Velcker, ὠλοῦντες τὸν βραδέως προβαίνοντα Κράμμερον.)

ΚΡΑΜΜΕΡ

Τὸν λογαριασμόν μου ἔχασα· τί με
 ὠθεῖτε οὕτω;

VELCKER

Μὲ συγχωρεῖται. Ἄλλ' ἂν ἤξεύρατε
 πόσον χαίρω!

ΦΑΒΡΙΚΙΟΣ

Κ' ἐγώ!

(Ὁ Visconti καὶ ὁ Schlegel ἐγείρονται.)

ΚΡΑΜΜΕΡ

Χαιρετῶ, τοὺς Κυρίους.

SCHLEGEL

Σᾶς προσκυνῶ. Ἄλλ' ὄχι ἡ λέξις δὲν
 εἶνε κατάλληλος. Νομίζω ὅτι τὸ π ρ ο -
 σ κ υ ν ῶ εἶνε λέξις μεταφρασθεῖσα ἐκ
 τῆς Τουρκικῆς ἐκφράσεως, κατὰ τοὺς
 χρόνους τῆς Ἑλληνικῆς δουλείας.

VISCONTI

Ὅχι· εἶναι βυζαντινὴ ἐκφρασις, λη-
 φθεῖσα ἐκ τῆς προσκυνήσεως τῶν εἰκό-
 νων· δεικνύει σεβασμόν.

SCHLEGEL

Καθήσατε, παρακαλῶ.

(κάθηνται πάντες περὶ τὴν στρογγύλην τράπεζαν.)

VELCKER

Κύριοι, νομίζω ὅτι συνερχόμεθα ἐδῶ
 πέντε ἢ ὅδη ἔτη τακτικῶς διὰ τὰ ἐρευνή-
 σωμεν τὰ κατὰ τὴν Σαπφῶ. Καὶ ἀκόμη
 δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ὀρίσωμεν ἀκριβῶς
 ἂν ὑπῆρχε καὶ ἑτέρα τις Σαπφῶ Ἐρε-
 σία διακριτέα τῆς ποιητρίας.

SCHLEGEL

Μὲ συγχωρεῖτε. Ἐρωτήσατε τὸν Αἰ-
 λιανὸν, τὸν Ἀθήναιον, τὸν Ἡρόδοτον....

VISCONTI

(λαμβάνων ἐν τῶν ἀρχαίων νομισμάτων).

Βλέπετε, Κύριοι, τὸ νόμισμα αὐτό;
 Εὐρέθη ἐν Ἑλλάδι καὶ ὑπάρχει ἐν τῇ
 συλλογῇ τοῦ γάλλου Haute-Roche, ὅς-
 τις ἔγραψε καὶ πραγματεῖαν, Notice

sur la Courtisane Sappho d'
 Erésos, Paris, 1822. Ἐπ' αὐτοῦ ὑ-
 πάρχει ἐκτὸς τοῦ ὀνόματος Σαπφῶ,
 κεφαλὴ γυναικὸς καὶ τὰ γράμματα E-
 RECI, τὰ ἀρχικὰ τῆς πόλεως Ἐρεσοῦ.
 Πῶς δυνάμεθα πλέον ν' ἀμβιβάλωμεν
 ὅτι οὐδέμία ταυτότης μεταξὺ αὐτῆς τῆς
 Σαπφούς καὶ τῆς ποιητρίας;

VELCKER

Δὲν σᾶς ἐννοῶ.

VISCONTI

Σᾶς λέγω ὅτι ἄλλη εἶνε ἡ Ἐρεσία
 Σαπφῶ, διάσημος καὶ αὕτη, διότι κ' ἐπὶ
 νομισμάτων βλέπετε οἱ συμπολιταί τὴν
 ἐχάραξαν.

VELCKER (ἐξαπτόμενος)

Ὁ Σουΐδας λέγει: «Σαπφῶ: Λε-
 σβία ἐκ Μιτυλήνης ψάλτρια· αὕτη δι'
 ἔρωτα Φάωνος κατεπόντισεν ἑαυτήν.

SCHLEGEL

Καὶ παρακάτω καὶ παρακάτω τί
 λέγει;

VELCKER

Δὲν θὰ σᾶς κλέψω, Κύριοι. Ἀκού-
 σατε. «Τινὲς δὲ καὶ ταύτης εἶνε λυρικὴν
 ἀνέγραψαν ποίησιν» ἀλλ' αἱ λέξεις αὐ-
 ται προστετέθησαν ὑπ' ἀμαθοῦς τινὸς
 βεβαίως.

ΦΑΒΡΙΚΙΟΣ

Ὁ αὐτὸς (ὡς Φάων) λέγει: Τοῦ Φάω-
 νος ἐρασθῆναι φασιν σὺν πολλοῖς καὶ
 Σαπφῶ, οὐ τὴν ποιήτριαν, ἀλλὰ Λε-
 σβίαν καὶ ἀποτυγχάνουσαν ρίψαι ἑαυ-
 τὴν ἀπὸ τῆς λευκάδος πέτρας.

VISCONTI

Βλέπετε ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐν τούτοις
 οὐδὲν τὸ σαφές.

ΚΡΑΜΜΕΡ

Δοιπὸν τί τὸ ἀναγινώσκετε;

SCHLEGEL

Δὲν ἐννοῶ νὰ χάνωμεν τόσον καιρόν.

VISCONTI

Περίεργον, περίεργον, περίεργον.

VELCKER

Τὸν λόγον, Κύριοι.

ΠΑΝΤΕΣ

Ὅμιλει λοιπόν.

VELCKER

Ἡ περὶ τῆς Ἐρεσίας ἑταίρας διήγησις ὀφείλεται εἰς τοὺς δοξάζοντας ὅτι ἡ ἐν ταῖς Ἀττικαῖς κωμωδίαις μὲ τὰ πλέον τραχέα σκώμματα τιτρωσκομένη Σαπφῶ εἶνε καθόλου διακριτέα τῆς ποιητρίας καὶ ἀρνούμενους παντὶ τρόπῳ...

(Τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἰσέρχονται Ἐθουκλινέστατα χειροσπῶντες ὁ Jaln, ὁ Ahrens, ὁ Müller, ὁ Koek καὶ οἱ ἐπίλοιποι.)

VELCKER

(Ἐξακολουθεῖ, ἀφοῦ διεκόπη ἐπὶ στιγμῇ.)

Καὶ ἀρνούμενους παντὶ τρόπῳ, ὅτι ἦτο δυνατόν, ὥστε ἡ ἐνδοξοτάτη ἐκείνη γυνὴ εἰς τοσαῦτα νὰ ὑποπέσῃ ὑνεῖδη. Ὅμιλήσατε καὶ ἡμεῖς, κύριε Müller, ἐγὼ δὲν εἰμπορῶ πλέον.

MULLER

Τὸν λόγον, Κύριοι.

ΠΑΝΤΕΣ

Ὅμιλεῖτε.

MULLER (βίχων.)

Περὶ τῆς πατρίδος τῆς πάντες νομίζω ὁμολογοῦσιν ὅτι ἐγεννήθη ἐν Δέσβω ἄς λαλήσῃ ἡ χορεία τῶν ἀρχαίων συγγραφέων. (Ὁ χορὸς προσποιεῖται ὅτι κοιμᾶται, διὰ νὰ μὴ ἀπαυτήσῃ;) Κοιμῶνται; δὲν βλάπτει μὲ φαίνεται ὅτι καὶ χθὲς ἐρωτηθέντες ἀπήντησαν καταφατικῶς. Λοιπόν, Κύριοι.

KOEK

Τὸν λόγον μετὰ ταῦτα, παρακαλῶ.

MULLER (ἔξακολουθεῖ.)

Ἡ ἔρις ἂν ἐγεννήθη ἐν Ἐρεσσῷ ἢ ἐν Μιτυλήνῃ λύεται κατὰ τὸν πιθανὸν λόγον ὡς ἐξῆς: ὅτι ἐν Ἐρεσσῷ γεννηθεῖσα μετόκησεν εἰς τὴν μητρόπολιν τῆς νήσου ὕστερον, μετὰ τὴν εὐδοκίμησιν καὶ φήμην αὐτῆς περὶ τὴν τέχνην· ὡς δὲ πρὸς τὴν ἡλικίαν ἦτο μικρὸν νεωτέρα τοῦ Ἀλκαίου, παρέτεινε δὲ τὸν βίον...

ΠΑΝΤΕΣ

Δὲν πρόκειται ἀκόμη περὶ τῆς ἡλικίας τῆς.

MULLER (ἔξακολουθεῖ.)

Ὁ αὐστηρὸς ἔλεγχος τῆς Σαπφῶς κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Χαρέξου (ἴδε Ἡροδότ. II, 135) ὅτι ἐξηγόρασεν αὐτὸς ἐν Αἰγύπτῳ ποτὲ τὴν ἑταίραν Ροδῶπιν ἢ Δωρίχαν κατ' Ἀθήναιον καὶ ἀπέδωκεν αὐτῷ ἐξ ἔρωτος τὴν ἐλευθερίαν — καὶ ἐδῶ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἀναγνώσω τὰ τοῦ Ὀβιδίου περὶ τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς — γνωρίζετε ὅτι ὁ Ὀβιδίος ἐποίησεν ἐπιστολὴν δῆθεν τῆς Σαπφῶς πρὸς τὸν Φάωνα.

Arsit inops frater, victus meretricis amore....

ΡΟΥΣΟΦΟΛΟΣ

Δὲν ἐννοοῦμεν Λατινικά.

MULLER

Τὸ λέγω Ἑλληνιστί· «διεκάη ὁ ἄπορος ἀδελφὸς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τῆς ἑταίρας νικηθεὶς καὶ ζημίαν μετὰ αἴσχους μεμιγμένην ὑπέφερε· ἐνδεὴς δὲ γενόμενος διατρέχει μὲ τὴν ἐνεργητικὴν αὐτοῦ κώπην τοὺς κυανείους πορθμοὺς καὶ ὅσα πλούτη κακῶς ἀπώλεσε, κακῶς ἤδη ἀναζητεῖ.» Λοιπόν, Κύριοι, ἀλλ' ἀκούετε, παρακαλῶ. Ὁ αὐστηρὸς ἔλεγχος τῆς Σαπφῶς τεκμηριοῖ τὴν ἀγνότητα καὶ σωφροσύνην αὐτῆς· διότι ναι μὲν ἔψεγε τὸν Χάραξον καθ' ὃν χρόνον ἡ καθεστηκυῖα ἡλικία εἶχεν ἀποσβέσει τὰς σφοδρὰς ἐπιθυμίας τῆς νεότητος καὶ ἡ πρὶν παρθένος εἶχε λάβει συνετὸν ἠθος σεμνῆς δεσποίνης, ἀλλ' ὁμῶς ἦτο ἀδύνατον ἢ Σαπφῶ νὰ σκώψῃ οὕτω πικρῶς τὸν ἀδελφὸν διὰ τὴν πρὸς τὴν ἑταίραν ὀμιλίαν, ἂν ἐκείνη διήγαγεν ἑταιρικὸν τὸν πρότερον βίον. Τῆς Σαπφῶς ἡ ἀγνότης καὶ τὸ ἐλευθέριον καὶ σωφρον τῆς ἀγωγῆς, καταφαίνεται καὶ ἐκ τῶν στίχων τοῦ Ἀλκαίου:

Ἰόπλοχ' ἄγνα μελιχόμεϊδε Σάπφω:

θέλω τι Γεῖπην, ἀλλὰ με κωλύει αἰδώς.

αἱ προσηγορίαι Ἰόπλοκε, μελιχόμεϊδε, δὲν εἶναι οὐδόλως ἐναντίαι πρὸς τὴν παρθενικὴν ἀγνότητα. Καὶ ὅτε τρέμων ὁ Ἀλκαῖος ὑπὸ ἐρωτικῆς συγκινήσεως, ὡς παῖς τὸ πρῶτον ἤδη ἐρῶν ἀπέτεινε τοὺς λόγους τούτους πρὸς τὸ κέντρον

τῶν πόθων του, τὴν Σαπφῶν, τί νομίζετε ἀπήντησεν ἐκείνη, ἄνευ πονηρᾶς βεβαίως φιλαρεσκείας, διότι ἡ φιλαρέσκεια, εἰς ἣν ἐθυσιάσθη μέρος τοῦλάχιστου τῆς νεότητος ἡμῶν, δὲν ἦτο τότε γνωστή; Ἀπήντησε:

Αἰ δ' ἦγες ἔσλων ἡμερον ἢ κάλων
καὶ μή τι εἶπεν γλῶσση ἐκόχα κακόν,
αἰδώς κέ σ' οὐ κίχανεν ὄππατ'
ἀλλ' ἔλεγες περὶ τῷ δικαίως;

Ἐυνοεῖτε;

ΣΕΜΙΤΕΛΟΣ

Μάλιστα· δηλαδὴ «ἂν εἶχες καλὸν καὶ ἀγνὸν πόθον, καὶ δὲν ἐπρόκειτο ἡ γλῶσσά σου κακόν τι νὰ εἶπη, δὲν θὰ ἤσχύνεσο νὰ μοι λαλήσης, ἀλλὰ θὰ ἔλεγες περὶ αὐτοῦ δικαίως.»

MULLER

Αὐτὸ σχεδὸν εἶνε. Λοιπὸν:

KOCK

Μόνον σεῖς θὰ ὁμιλήτε;

MÜLLER

Ἄς ὁμιλήσῃ καὶ ἄλλος. Ἀλλὰ βλέπω, οἱ πλείστοι δὲν προσέχουν. Περιμένουν ν' ἀλλάξῃ ἴσως τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας.

KOCK

Κύριοι, ὅσοι δὲν μέλλετε ν' ἀπέλθῃτε διὰ νὰ παραδώσῃτε μάθημα, ἀκούσατε, παρακαλῶ, κ' ἐμοῦ ὀλίγα λόγοντος περὶ ἐρώτων τῆς Σαπφούς πρὸς τὸν Φάωνα· καὶ περὶ τοῦ πηδημάτος αὐτῆς.

JAHN

Ἐγὼ πηγαίνω εἰς τὸ μάθημά μου.

PAULY

Κ' ἐγὼ· ἀρκετὰ εἶπομεν σήμερον.

VOLGER

Λυποῦμαι ὅτι κ' ἐγὼ εἶμαι ἀναγκασμένος ν' ἀποχωρήσω μετὰ τοῦ φίλου Ahrens.

SCHLEGEL

Φεύγωμεν λοιπὸν. (Οἱ πέντε οὗτοι ἀναχωροῦσιν· ὦρα τους καλή.)

KOCK

Ἡ Σαπφῶ ἐν τοῖς ᾄσμασιν αὐτῆς ὑπεδήλωσεν ἔρωτα πρὸς νεανίσκον· ἀλλὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ δὲν ἀναφέρεται ὑπ' αὐτῆς. Ἦτο αὐτὸς ὁ Φάων; Ἐκ τῶν ἀρ-

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕΤΟΣ Β'.]

χαίων τοὺς κωμικοὺς μόνους ποιητὰς, τὸν Ὀβίδιον, λεξικογράφους, τὸν Πλίνιον γνωρίζομεν μνημονεύοντας Φάωνος. Ἀλλ' οἱ μὲν τούτων λέγουσιν ἄλλην τινα Σαπφῶν ἐρασθῆναι τοῦ Φάωνος, ὁ δ' Ὀβίδιος φαίνεται πλάσας τὸ πρόσωπον τοῦ Ἐραστοῦ, ὁ Πλίνιος μυθολογικῶς λαλεῖ περὶ τῆς ἐκτάκτου τοῦ Φάωνος ὠραιότητος, ὅτι εὗρεν ἑκατοντακέφαλόν τι φυτὸν αὐτὸς ὅπερ καθιστᾶ ὠραίους τοὺς ἐγγιζοντας αὐτὸ (Φυσ. ἱστ. XXII, 8) ἢ δ' Αἰλιανὸς λέγει ὅτι ἡ Ἀφροδίτη διαπορθμευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Φάωνος ἔδωκεν αὐτῷ εὐειδῆ μορφήν τοιαύτην, ὥστε ἅπασαι αἱ τῶν Μυτηληναίων γυναῖκες ἐκυριεύοντο ὑπὸ ἔρωτος πρὸς αὐτὸν ἀκαταμαχίτου. Ὅλα ταῦτα ἔχουσι πολὺ τὸ μυθολογικὸν ἐν ἑαυτοῖς.

MÜLLER

Ἐγὼ μάλιστα νομίζω ὅτι ἡ περὶ αὐτὸν ἱστορία παρελήφθη ἐκ τοῦ περὶ τὸν Ἀδωνιν μύθου. Ἴσως δὲ ἔδωκεν ἀφορμὴν πρὸς τοῦτο καὶ αὐτὴ ἡ Σαπφῶ, ἣτις ἐν ὕμνῳ εἰς Ἀδωνιν, ὕμνησε πιθανῶς πολὺ τὸν Φάωνα ἢ Φαέθοντα, ὡς μετωνόμασαν αὐτὸν οἱ Ἕλληνες παραλαβόντες ἐκ Κύπρου καὶ παρανοήσαντες τὸν μῦθον ἐποίησαν αὐτὸν ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης ἀρπαχθέντα καὶ τῆς Σαπφούς ἐρώμενον.

(Πάντες βυθίζονται μετὰ τὰς λέξεις αὐτὰς εἰς βαθείας σκέψεις περὶ τὴν στρογγύλην τράπεζαν καθήμενοι.)

ΧΟΡΟΣ

Δυστυχῆς, δυστυχῆς, δυστυχῆς Σαπφῶ!
Εἶνε εἴρων ὁ χρόνος.

Ὡς αἱ ὕσιν· ὅταν
τῆς νυκτὸς ἀπλωθῇ ὁ μανδύας
εἰς σκοτίαν βαδίζουσι καὶ τάφους
ἀνορύττουσι,

Παρομοίως ἀδέσποτοι οἱ οἱ
προσφιλεῖ τρώγουσι μνήμη
εἰς τὰ σκότη πλανώμενοι
τῆς ἀβεβαιότητος.

Δυστυχῆς Σαπφῶ!
Πόσον εἴρων ὁ χρόνος

διαστρέφει τὰ πάντα,
ὡσεὶ γέρων μαρμαζῶν
ὅταν θέλῃ τῶν νέων τοὺς τρόπους
νὰ ἐμπαίξῃ.

(Οἱ σοφοὶ κοιμῶνται· τὸ παραπέτασμα πίπτει.)

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος.) ἸΩ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ.